

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/66/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200602
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3012200602.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: Ing. M. R., bytom Žabinská 232, Trenčín, IČO: 41 444 680, zastúpený: JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, AK so sídlom Košice, Gelnická 33, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.: 1020506/1/1085697/2012/5041-r zo dňa 20. júla 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/120/2012-55 zo dňa 22. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/120/2012-55 zo dňa 22. mája 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného č.: 1020506/1/1085697/2012/5041-r zo dňa 20. júla 2012, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 9300303/1/777959/2012 zo dňa 4. apríla 2012, ktorým bol žalobcovi za zdaňovacie obdobie rok 2008, vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb vo výške 19 841,03 €. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí posudzoval v intenciách ustanovení § 2 písm. i/, § 4, § 17, § 21 zákona o dani z príjmov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z. z“) ako aj § 2 ods. 3 a § 29 zákona č. 511/1992 Zb.

Krajský súd dospel k záveru, že daňový subjekt je povinný preukázať všetky skutočnosti, ktoré majú

vpływ na správne určenie základu dane z ktorého priznáva daň z príjmu, pričom v súvislosti so správnym určením základu dane je daňový subjekt povinný vierohodnými dôkazmi preukázať daňové výdavky v zmysle § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., ktoré mali slúžiť na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie jeho príjmov. Zároveň poukázal na platnosť prejednávanej zásady v daňovom konaní, pri preukazovaní opodstatnenosti ním uplatnených výdavkov na daňové účely.

Podľa názoru krajského súdu žalobca nesprávne poukazoval na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach 7SŽ/10/2000, 7SŽ/42/2000, 7SŽ/177-179/2000, 3SŽf/85/2007, 3SŽf/10/2008, 3SŽf/20/2008, že daňové výdavky pre daň z príjmov majú vecný charakter, v dôsledku čoho je rozhodujúca materiálna existencia výdavku a jeho vecná súvislosť s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmu, tvrdiac, že bol povinný preukázať len to či výdavok vznikol, a že ide o výdavok v zmysle § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., žalovaný ani správca dane nepopreli vecný charakter daňových výdavkov v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov, nakoľko v prejednávanej veci ide o vec skutkovo odlišnú od vecí, v ktorých bol vyslovený názor prezentovaný žalobcom v žalobe.

Krajský súd poukázal, že vo veciach vyplývajúcich z doterajšej rozhodovacej praxe súdov išlo o daňové výdavky z dodania tovaru od existujúcich subjektov na základe záväzkových vzťahov, ktoré vykazovali právne vady. Naopak v preskúmvanej veci nebola existencia dodávateľa preukázaná. Podľa krajského súdu doklad znejúci na neexistujúcu osobu nie je vierohodným dokladom na preukázanie daňového výdavku, pričom poukázal na ust. § 29 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. Keďže žalobca nepredložil žiaden iný doklad, že tovar skutočne dodal dodávateľ V. A. T., žalovaný mal pochybnosti o tom, či žalobca vyplatil kúpnu cenu skutočne osobe, ktorá bola v kúpnej zmluve označená, ako predávajúci. Správca dane nemal povinnosť zaoberať sa materiálnou existenciou daňového výdavku a následne jeho vecnou súvislosťou s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmu, nakoľko existencia dodávateľa nebola preukázaná (išlo o neexistujúcu osobu) a preto aj táto námietka žalobcu (týkajúca sa odôvodnenia právneho záveru, že správca dane neskúma preukázateľnosť vynaloženého výdavku a jeho súvislosť s dosiahnutým príjmom) bola nedôvodná.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/120/2012-55 zo dňa 22. mája 2013 zmenil tak, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného č.: 1020506/1/1085697/2012/5041-r zo dňa 20. júla 2012, ako aj dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 9300303/1/777959/2012 zo dňa 4. apríla 2012 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Z dôvodov odvolania žalobcu vyplýva, že podľa názoru žalobcu obsahom práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru je právo na určitú kvalitu procesu, ktorá je zabezpečená radom inštitucionálnych a procesných záruk. Tieto požiadavky nemôžu byť naplnené jednostranným obhajovaním záverov správnych orgánov bez toho, aby výsledok konfrontácie záverov žalovaného a žalobcu predstavil súd zákonne konformným spôsobom. Výsledkom takéhoto výlučného sledovania len línie právnych názorov žalovaného spôsobuje, že predmetný rozsudok súdu vyznieva nepresvedčivo a v konečnom dôsledku sklzáva do roviny nepreskúmateľnosti. Podľa žalobcu z ust. § 29 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. (na doklad, ktorý vystavila neexistujúca osoba sa neprihliada v daňovom konaní) nevyplýva, že by správca dane v takom prípade už neskúmal ďalšie skutočnosti, teda neskúma preukázateľnosť vynaloženia výdavku a jeho súvislosť s dosiahnutým príjmom, pričom poukázal na rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 283/2010 z 27. októbra 2011.

Ďalej žalobca poukázal, že ratio decidendi z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spomínanej vyššie je, že rozhodujúci je neosobný charakter výdavkov, teda vecná súvislosť výdavkov s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmov podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., z ktorého ustanovenia jednoznačne vyplýva, že správca dane musí vždy skúmať materiálnu existenciu výdavku a to, či výdavky súvisia alebo nesúvisia so zdaniteľným príjmom. A výdavky nie je možné vylúčiť len z toho dôvodu, že došlo k spochybneniu osoby dodávateľa, pretože medzi osobou dodávateľa a vecným charakterom výdavku nie je priama vecná súvislosť. Žalobca je toho názoru, že postupom správcu dane a žalovaného podľa § 29 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. bola žalobcovi odňatá akákoľvek možnosť v zmysle právneho názoru vyplývajúceho z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽ/177-179/2000 preukazovať ním tvrdené skutočnosti, ktorýmkoľvek iným dôkazným prostriedkom, keď doklady znejúce na neexistujúcu právnickú osobu stratili dôkaznú

preukázanosť. Poukázal na to, že v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽ/177-179/2000 sa išlo podľa jeho názoru o zásadné súdne rozhodnutie a vyplýva z neho záver, že názor daňových orgánov, že v prípade dokladu vystaveného na neexistujúcu osobu správca dane už neskúma ďalšie skutočnosti, je v rozpore s právnym názorom vysloveným v predmetnom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalobca taktiež poukázal na rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. II ÚS 664/04, že zmyslom a účelom daňového konania je výber daní, no treba mať na pamäti, že zákon o dani z príjmov umožňuje zdaniť len tú časť finančného zisku, ktorá berie na zreteľ výdavok na dosiahnutie príjmu. Pri realizácii práva štátu na vybranie daní je potrebné toto rešpektovať, pretože nie je možné opomínať nutnosť vybrať daň vo výške správne stanovenej, nakoľko nejde o princíp prednostný alebo určujúci. Podľa žalobcu je v rozpore s princípmi logiky, aby žalobca dosiahol príjmy z predaja strojov a príslušenstva a nevznikli mu žiadne výdavky na tento nákup, nakoľko takýto postup vykazuje črty majetkovej dane, ktorej základom je rozdiel, o ktorý zdaniteľné príjmy prevyšujú daňové výdavky ale zaťažuje majetok.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok, ako vecne správny potvrdil. Konštatoval, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti vedúce k zrušeniu rozsudku prvostupňového súdu a poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe z 24. septembra 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 9300303/1/777959/2012 zo dňa 4. apríla 2012, ktorým bol žalobcovi za zdaňovacie obdobie rok 2008, vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb vo výške 19 841,03 €, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správcu dane a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vyrubení rozdielu dane z príjmu za rok 2008 žalobcovi.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj

procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalovaný rozhodnutím č.: 1020506/1/1085697/2012/5041-r zo dňa 20. júla 2012, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 9300303/1/777959/2012 zo dňa 4. apríla 2012, ktorým bol žalobcovi za zdaňovacie obdobie rok 2008, vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb vo výške 19 841,03 €.

Odvolací súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade s vtedy účinným zákonom o správe daní a poplatkov a taktiež v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 595/2003 Z. z.

Podľa názoru odvolacieho súdu medzi účastníkmi konania v danej veci ostala spornou otázka, či hotovostný nákup tovaru od dodávateľa Z. Q. T. v sume 2 980 000 Sk, ako výdavok VDP 18012008, hoci existencia dodávateľa bola vyvrátená na základe odpovede na žiadosť o medzinárodnú výmenu informácii zo 7. marca 2011, že uvedená osoba nie je registrovaná v databázach Bieloruskej republiky ani podľa mena, ani podľa čísla pasu a ani podľa dátumu narodenia, a či postup správca dane podľa § 29 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. bol správny, a či mal správca dane posudzovať a zisťovať vecnosť výdavkov podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov, resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcou dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. na účely tohto zákona sa daňovým výdavkom výdavok

(náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 29 ods. 1 až 9 zákona č. 511/1992 Zb.

- (1) Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.
- (2) Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.
- (3) Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.
- (4) Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.
- (5) Ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, môže správca dane výšku dane s ním dohodnúť. Na túto dohodu sa vzťahuje primerane § 11.
- (6) Ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5 alebo, ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali, a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo, ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.
- (7) Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu.
- (8) Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.
- (9) Na doklad znejúci na neexistujúcu osobu v čase vydania dokladu sa v daňovom konaní neprihliada.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd zhodne, ako súd prvého stupňa považoval za súladné so zákonom rozhodnutie a postup správcu dane, ktorý ako oprávnený prvostupňový správny orgán vydal na základe vykonanej daňovej kontroly podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za rok 2008 v sume 597 731 Sk teraz 19 841,03 € keď zistil, že žalobca predložil na preukázanie oprávnenosti daňového výdavku podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. v zdaňovacom období roka 2008 daňový doklad, ktorý vystavila neexistujúca osoba, a na ktorý správca dane podľa § 29 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. nemohol prihliadať.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, v danej veci nebolo zistené, že sporný daňový výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov bol preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka. Žalobca ani nenavrhol vykonať iné dokazovanie na preukázanie vecnosti daného výdavku, a preto musel správca dane postupovať v súlade s ust. § 29 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb.

Senát odvolacieho súdu zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný ako aj správca dane v uvedenom zdaňovacom období postupovali v súlade s ust. § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. a § 29 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. a správne nezahrnuli do výdavkov daňovníka v roku 2008 hotovostný nákup tovaru od dodávateľa Z. Q. T. v sume 2 980 000 Sk ako výdavok VDP 18012008.

Zo skutkových zistení v danom prípade vyplýva, že pokiaľ žalobca výdavky v uvedenej sume 2 980 000 Sk zahrnul do svojich daňových výdavkov podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., išlo z jeho strany o úkon, ktorý mal za následok nesprávne určenie základu dane, ktorý bol potom následne premietnutý do platobného výmeru správcu dane, kedy mu bola správcom dane upravená daňová povinnosť zistená správcom dane po vykonanej daňovej kontrole.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť na odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že prvostupňový súd nezdôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd rozhodol, že spôsob, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s relevantným žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné námietky žalobcu a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe, ktorých súd rozhodol vo veci a to aj s prihliadnutím na doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke daňových výdavkov a preukazovaniu ich vecnej súvislosti.

Odvolací súd rovnako preskúmajúc formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného nevzhliadol ich nezákonnosť, keďže správne orgány oboch stupňov svoje rozhodnutia náležite a podrobne odôvodnili, pričom treba zdôrazniť, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru správcu dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu, ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.